

Vluchteling wint clubkampioenschappen in Soesterberg

Sport en bewegen is goed voor de gezondheid en integratie van vluchtelingen en asielzoekers, zo blijkt uit recent onderzoek van Kenniscentrum Sport. “Sport kan helpen bij het verminderen van stress. Het is een middel voor ontmoeting tussen de verschillende bevolkingsgroepen die op een locatie samenleven. En het faciliteert ontmoetingen tussen bewoners van het centrum en de Nederlandse inwoners van een gemeente. Sporten – zeker bij lokale sportaanbieders – helpt de Nederlandse taal beter leren begrijpen en spreken. Bovendien kan sport de basis leggen voor verdere participatie, waarbij ook vrijwilligerswerk en werk aan de orde zijn”, zo staat in het rapport. ERNST BOUWES

Een deel van het onderzoek deed Kenniscentrum Sport in samenwerking met de gemeente Soest, die op een bijzondere manier gebruikmaakte van de buurtsportcoachregeling. Soest heeft enkele jaren terug besloten om de cofinanciering bij het werkveld neer te leggen. De gemeente wilde niet langer de regie voeren over de activiteiten, maar draaide het proces om. De partijen en verenigingen in het sociaal-maatschappelijk werkveld in de stad kregen de ruimte om zelf ideeën in te brengen om hun cliënten via sport en bewegen te benaderen. Bij een grote bijeenkomst wist de buurtsportcoachcoördinator partijen van verschillende disciplines met elkaar in contact te brengen, die in het verleden nog nooit hadden samengewerkt. Dat bracht ongekende verbanden en coalities tot stand tussen mensen die plotseling een gezamenlijk doel zagen.

Dat heeft tot een aantal boeiende plannen binnen de buurtsportcoachregeling geleid van gemotiveerde organisaties, die het echt als hun eigen project beschouwen. Vaak sloot dat goed aan op bestaande activiteiten.

Buurtsportcoach

Eén van de betrokken organisaties was het asielzoekerscentrum in Soest, dat via ambtenaren van de gemeente contact zocht met de buurtsportcoach. Het AZC was op zoek naar clubs en verenigingen die wilden helpen bij de sportbeoefening van de vluchtelingen. Voetbal en hardlopen zijn dan het makkelijkst te organiseren, omdat daarvoor weinig of geen materiaal nodig is en de vrijwilligers of trainers zelf een goede locatie kunnen kiezen om te trainen. In Soest kwamen de clubs naar het AZC toe om op locatie een training te verzorgen

voor de sportliefhebbers. Daarnaast lieten diverse bewoners weten graag te willen tennissen. Toevallig lag het park van LTV Soesterberg op loopafstand van de vluchtelingenopvang. De buurtsportcoach kwam in contact met voorzitter Bert Gadellaa, die daar welwillend tegenover stond.

Vrijwilligers

“Nadat we als tennisclub waren benaderd, besloten we drie bijeenkomsten te organiseren voor de vluchtelingen om te zien hoe groot de belangstelling was”, vertelt Gadellaa. “Vervolgens hebben we binnen de club om vrijwilligers gevraagd ter begeleiding en bleek de trainer bereid tennislessen te geven. Daarnaast hebben we een inzameling van materialen georganiseerd, zodat we voor alle deelnemers voldoende rackets en schoenen hadden. Op onze gravel-

“Als bewoners van het AZC kunnen sporten bij een vereniging gaan ze eerder Nederlands praten”

banen heb je goed schoeisel nodig, want met normale sportschoenen glijd je snel weg en het is slecht voor de ondergrond.”

Technische sport

De eerste bijeenkomst was niet op het beste moment, herinnert Gadellaa zich. “Dat was uitgerekend op een hete dag tijdens de ramadan. Vervolgens merkten we dat tennis als technische sport niet voor iedereen is weggelegd. De één slaat een prima balletje en de ander weet niet hoe hij het racket moet vasthouden. Die kun je niet tegen elkaar laten spelen. Misschien is tennis niet de meest geschikte sport als dagbesteding. Om leuk te spelen heb je meer spelers van hetzelfde niveau nodig. Dan moet het een beetje meezitten met de groep die komt. Toch bleven onze vrijwilligers enthousiast. Jammer genoeg verschenen na de start met twaalf deelnemers steeds minder geïnteresseerden, waarop we ons afvroegen of we door moesten gaan op deze vrijblij-

vende wijze. Het is voor vrijwilligers niet zo leuk als ze de hele middag vrijhouden en de respons vrijwel nihil is. Daarnaast is de trainer een professional, die per uur betaald krijgt van zijn leerlingen. Maar deze leerlingen hebben geen geld te besteden. Zoiets zou je het liefst gefinancierd willen zien, misschien via een subsidie. Uiteindelijk bleef alleen Najib uit Syrië over, die al behoorlijk kon tennissen. Dagelijks kwam hij naar ons park, waar hij in zijn eentje tegen het muurtje stond te slaan in de hoop dat iemand hem op de baan vroeg. Dat kwam onze trainer goed uit. Die had al bij de eerste bijeenkomst gezien dat hij prima kon spelen. Als hij iemand tekort kwam, dan vroeg hij Najib erbij om als aanvulling mee te doen.”

Tegemoetkoming in de kosten

“Ik heb vroeger in Syrië regelmatig getennist”, vertelt Najib Masif. “Bij het AZC kun je wel voetballen of hardlopen, maar ik wilde graag mijn eigen sport doen. Daarom heb ik de leiding gevraagd of dat in de buurt mogelijk was. De beweegcoach van het AZC heeft daarop contact gelegd met de buurtsportcoach.”

Sindsdien zijn de bewoners welkom op het park van LTV Soesterberg, vertelt Ralf van Beek, de beweegcoach van het AZC. “Wij hebben op onze locatie de afspraak dat een bewoner een deel van de lidmaatschapskosten van een sportclub van ons terug kan krijgen als wij die discipline niet op ons eigen terrein kunnen organiseren, zoals in dit geval tennis. Dat hebben we met Najib geregeld.”

Gezinshereniging

“Vervolgens is een lid van ons vaker een balletje met hem gaan slaan en ging hij ook meedoen in mijn eigen dubbelclubje”, vertelt Gadellaa. “Dat klikte zo goed dat hij officieel lid is geworden van de club en de

KNLTB. Daardoor kon hij ook meespelen in onze clubkampioenschappen, waarin Najib de single won in zijn categorie en de herendubbel met mij. Vervolgens speelde hij met een andere partner in onze interne najaarscompetitie. Najib bleek een heel sociale persoon, met wie je gezellig wat kon drinken in het clubhuis. De clubleden hebben hem financieel geholpen bij de aankoop van vliegtickets voor de komst van zijn vrouw en kinderen naar Nederland en daarnaast hebben we spullen geregeld voor de ruimte die hij betrok. Door zijn statusverandering is hij intussen overgeplaatst naar Amsterdam en kon hij niet langer bij de club blijven. We hebben nog wel contact, maar tennissen gaat niet meer, helaas. Daarna hebben we Alireza uit Iran in de club opgenomen, maar die heeft het nu ook heel druk met een naderende familiehereniging.”

Opvanglocatie

“Sport is een perfecte manier van integratie”, meent Van Beek. “Als bewoners kunnen sporten bij een vereniging leren ze de lokale bevolking kennen en gaan ze eerder Nederlands praten. Ze doen dan iets wat ze leuk vinden en leren onze sportcultuur kennen. De samenwerking met de clubs in Soest verloopt prima, alleen blijkt het in de praktijk moeilijk om voldoende deelnemers te vinden. Dit AZC is een opvanglocatie. De bewoners reizen meestal al na enkele maanden door naar een volgend adres. Daardoor zien de clubs en de vrijwilligers voortdurend andere gezichten op de trainingen. Hebben ze net kennisgemaakt met een bewoner, moet die een of twee weken later alweer afscheid nemen. Daardoor is ook nooit zeker hoeveel bewoners komen opdagen. Ik begrijp dat dat voor vrijwilligers van clubs weleens frustrerend kan zijn. Intussen is daardoor het structurele aanbod stil komen te liggen. Wel kunnen bewoners van het AZC bij ons aangeven dat ze willen sporten. Dat geven wij door aan de buurtsportcoaches, die voor hen een club kunnen vinden waar ze welkom zijn.” ■